

DUŠE PAULA GIAMATTIHO

PRESS KIT

Uprostřed existenční krize narazí známý americký herec na „Úschovnu duší“, soukromou laboratoř, která nabízí obyvatelům New Yorku úlevu od břemen, která tíží jejich duše.

DISTRIBUCE:

Zuzana Pudilová, info@aerofilms.cz, tel. 608 300 797
Aerofilms, s.r.o., Biskupcova 31, Praha 3 130 00

PROGRAMACE:

Jakub Němeček, program@aerofilms.cz, tel. 572 501 989, 775 920 082

Původní název filmu:	Cold Souls
Žánr:	melancholická komedie
Scénář, režie:	Sophie Barthes
Distribuce:	Aerofilms
Distribuční premiéra:	10. 9. 2009
Délka:	101 minut
Formát obrazu:	1,85:1
Zvuk:	Dolby Digital
Rok výroby:	2009
Jazyk:	anglický jazyk s českými titulky
Země výroby:	USA
Scénář:	Brock Norman Brock
Kamera:	Andrij Parekh
Střih:	Andrew Ondshein, ACE
Kostýmy:	Erin Benach
Hudba:	Dickon Hinchliffe
Music supervisor:	Tracy McKnight
Produkce:	Dan Carey, Elizabeth Giamatti, Paul Mezey, Andrej Parekh, Jeremy Kipp Walker
Vedoucí výroby:	Elizabeth Mickle
Hrají:	Paul Giamatti, Emily Watson, David Strathairn, Dina Korzun
Oficiální stránky:	http://www.coldsoulsthemovie.cz
Stránky distributora:	http://www.aerofilms.cz/dusepaulagiamattiho

SYNOPSIS

Po náročných zkouškách divadelního představení Čechovova „Strýčka Váni“ je Paul emocionálně vyčerpán. Náhodou narazí na „Úschovnu duší“, soukromou laboratoř, která nabízí obyvatelům New Yorku úlevu do břemen, která tíží jejich duše. Paul se rozhodne, že si nechá vyjmout svou duši, načež zjistí, že jeho duše má tvar a velikost zrnka hrášku. Po nezdařeném pokusu žít a jednat bez své duše si Paul pronajme duši, která prý patří jakémusi ruskému básníkovi a ta ho zavede do zvláštního světa, který má s realitou pramálo společného. Ve chvíli, kdy se rozhodne, že chce svou duši zpátky, dojde k nečekanému zvratu a Paul se setká s Ninou, ruskou pašeračkou, která ilegálně převáží duše z Ruska do Ameriky.

Ve filmu „Duše Paula Giamattiho“ se prvky humoru a ironie mísí s temnějšími momenty při hlubším zkoumání nálad a vnitřních bojů, kterými člověk prochází při hledání sebe sama.

CO O FILMU ŘÍKÁ REŽISÉRKA A SCÉNÁRISTKA SOPHIE BARTES

Před třemi lety jsem našla staré vydání knihy C.G.Junga „Duše moderního člověka“. Podle Junga se drama moderního člověka odehrává skrze jeho odmítání žít v totalitě svého bytí. Snaží se ignorovat bříme své duše a věří, že se tomu říká svoboda, ale stejně jako Sisyfos je odsouzen k tomu, aby tlačil svůj kámen do kopce. Té noci, kdy jsem tuto knihu dočetla, se mi zdál podivný sen, o kterém jsem přesvědčena, že je úzce spjatý s Jungovými myšlenkami.

V tom snu čekám v řadě na lékařské vyšetření v podivné futuristické místnosti. Držím v rukou krabici, stejně jako všichni ostatní pacienti. Sekretářka vysvětluje, že v té krabici máme svou duši, kterou nám právě vyjmou. Lékař ji vyšetří a určí diagnózu. V řadě hned přede mnou stojí Woody Allen. Když přijde na řadu, zjistí, že jeho duše je světle žluté zrnko hrášku. Woody Allen se rozčílí a trvá na tom, že muselo dojít k nějakému omylu, po všech těch filmech, které natočil přece nemůže mít duši maličkou jako zrnko hrášku! V tu chvíli se mě zmocní obrovské napětí. Podívám se na svou krabici a chci nahlédnout dovnitř a zjistit, jak vypadá moje duše, ale než to udělám, probudím se.

Pořád jsem nad tím svým snem přemýšlela a probírala jej se svým životním i profesním partnerem, kameramanem Andrijem Parekhem. Ta myšlenka byla tak absurdně legrační a divná, že jsem se rozhodla použít ji jako základ pro scénář svého filmu. Mám ráda filmy, ve kterých se objevuje snová témata, protože sny se dají i přes svou zjevnou jednoznačnost vykládat mnoha způsoby a jednoznačnost je naráz tatam.

Nejprve jsem chtěla psát pro Woodyho Allena, ale říkala jsem si, že se k němu zřejmě nemám šanci dostat. Později jsem viděla film Můj svět (American Splendor) a herecký výkon a emocionální nasazení Paula Giamattiho mě natolik uchvátilo, že jsem se rozhodla napsat ten scénář pro něj. Měla jsem to štěstí, že jsem vyhrála scénářistickou soutěž na filmovém festivalu v Nantucketu roku 2006, kde jsem také náhodou potkala osobně Paula Giamattiho, který zde předával cenu Alexandru Payneovi a Jimu Taylorovi.

„Duše Paula Giamattiho“ se zabývá filozofickými koncepty, ale doufám, že si udržuje hravý přístup. Velice mě ovlivnil surrealismus a zajímá mě poetická science fiction. „Duše Paula Giamattiho“ nezapadá do přesného žánru, je to existenciální tragikomédie s prvky absurdity, satiry a černého humoru, ale objevují se v ní i momenty melancholické a meditativní. Příběh se odehrává v zimním New Yorku a ruském Petrohradě. Města a místa (zimní Brighton Beach a zasněžená ruská krajina) znázorňují důležité symboly tohoto filmu, odrážejí stavy nitra hlavního hrdiny.

Ve filmu „Duše Paula Giamattiho“ není koncept vynímání a pronajímání duší udržitelný, přestože těmto úkonům říká doktor Flintstein pyšně „pokrok a triumf mozku“. Dárkyně duše Olga nedokáže unést pocit prázdnoty. Nina, hlavní pašeračka duší, se unaví a její tělo často odmítá duše, které v sobě převáží, jako nekompatibilní transplantovaný orgán. A Paul po prvotním pocitu blaha a úlevy zažívá pocit těžké ztráty.

Při snaze přesvědčit Paula, aby si nechal vyjmout duši, přijde doktor Flintstein s přesvědčivým argumentem: „Zmučená duše je jako nádor, je lepší ji odstranit.“ Doktor Flintstein ztělesňuje naivní vědecký pozitivismus: tělo není nic než kostra obalená svaly, vyplněná orgány a poháněná mozkem. Duše způsobuje jenom potíže. Proto se také na začátku filmu objevuje citát francouzského filozofa René Descarta: Duše má své hlavní sídlo v malé šišince uprostřed mozku.

Věřím, že touha uměle se vymanit z problémů, které nám způsobuje duše (ať už pomocí opiátů nebo pomocí vyjmutí a pronájmu duše), je součástí našeho neustálého hledání pocitu pohody. Deprese či nervové zhroucení by pro nás mohlo znamenat příležitost k prozkoumání a znovunalezení sebe sama, k rituálu, díky kterému by se naše duše mohla rozvinout a narůst. Tyto stavy jsou ovšem považovány za nemoc, která se musí okamžitě léčit. Možná, že je duše takový zvláštní sval, který můžeme buď posilovat nebo ho nechat zakrnět.

CO O FILMU ŘÍKÁ KAMERAMAN ANDRIJ PAREKH

Způsob snímání „Duše Paula Giamattiho“ byl inspirován samotným scénářem, který mi připadal poetický, humorný a zároveň melancholický a přiměl mě k tomu, abych používal přirozené osvětlení a umělecky se vyřadil. Začali jsme si prohlížet obrazy a fotografie a nechali jsme se výrazně inspirovat tonalitou Billa Hensona a Francise Bacona a pastely fotografky Deborah Tuberville. Zimní světlo, zejména křehké ostré světlo prosincového New Yorku a měkké rozptýlené světlo Ruska, nás přivedlo k tomu, že jsme dali přednost barvám měkkým a pastelovým před ostrými kontrasty. Toto je film o něčí duši a jejím odcizení a já jsem nechtěl ještě víc zdůrazňovat dramatický prvek, který je tak silně obsažený už ve scénáři.

Jako kameraman se ze všeho nejdřív zajímám o barevnost a pohyb. Postupem času jsem se snažil svůj přístup co nejvíc zjednodušit, využívat méně osvětlení, zato však elegantnějším způsobem a zaměřit se spíše na prostor než na jednotlivé herce a tím poskytnout režisérovi a hercům více času na natáčení. Při všech natáčeních se neustále přizpůsobuji situaci, po zhlédnutí zkoušky často zahodím předem přichystaný seznam záběrů. Spolu se Sophií potom rozebíráme, co je potřeba udělat a podle toho potom natáčíme, přičemž se snažíme šetrně a jednoduše vlézt do rozpočtu a časového harmonogramu. V ideálním případě k sobě práce kameramana ve výsledném filmu nepřipoutá zvláštní pozornost, spíše ji, aspoň doufám, přitáhne k té či oné postavě, jejímu zážitku a k podstatě „Duše Paula Giamattiho“.

O VÝROBĚ FILMU

Poté, co se svým scénářem inspirovaným snem vyhrála soutěž na filmovém festivalu v Nantucketu v roce 2006, se scénáristka a režisérka Sophie Barthes a kameraman a producent Andrej Parekh dali dohromady s newyorskými produkčními společnostmi Touchy Feely Films, kterým šéfovali Paul Giamatti, Elizabeth Giamatti a Dan Carey, a Journeyman Pictures pod vedením Paula Mezeyho a Jeremyho Kippa Walkera. „Když se Paul a Liz vrátili z festivalu v Nantucketu a popsali svoje náhodné setkání se Sophií, která je seznámila se svým projektem, okamžitě mi bylo jasné, že něco takového musí oslovit Paula coby herce, a že to bude pro naši společnost ohromná příležitost,“ říká producent Dan Carey. Producentka Elizabeth Giamatti vzpomíná: „Když jsme se pak znovu sešli v New York City, Sophie přinesla kvanta fotografií a nákresů, které se vztahovaly k jejímu scénáři, a které nám skvěle umožnily představit si, jak ona sama ten svůj film vidí. Bylo to opravdu pozoruhodné.“ Producent Jeremy Kipp Walker k tomu dodává: „Jen málokdy se setkáte s filmařem, který je obdařený tak přesným citem a jemnou estetikou. Okamžitě nám bylo jasné, že Sophie je mimořádně talentovaná.“

Brzy poté dostal projekt šanci představit se na scénáristickém semináři v rámci Sundance Institutu v lednu 2007 a potom v červnu téhož roku i na semináři režisérském. Barthesová s Parekhem tam pracovali na jednotlivých scénách filmu, ovšem kromě toho se zde také seznámili s několika klíčovými spolupracovníky, mimo jiné se střihačem Andrejem Mondsheimem, dalším účastníkem semináře Ericem Laheyem, který navrhl a sestrojil model přístroje na odsávání duší, a v neposlední řadě také s hudební supervisorkou Tracy McKnight, která do práce na filmu zaangažovala hudebního skladatele Dickona Hinchliffea.

„Duše Paula Giamattiho“ je už čtvrtým společným dílem Sophie Barthes a Andreje Parekha. Panuje mezi nimi naprostá důvěra a Barthesová považuje své partnerství s Parekhem za zásadní prvek ve své režisérské kariéře. „Jsme naladěni na stejnou vlnu. V posledních pár letech jsme se začali shodovat v názorech na filmy, obrazy a fotografie. Při natáčení se sice občas názorově rozcházíme, ale vždycky instinktivně chápeme, o co tomu druhému jde. Našli jsme zdravou a podnětnou rovnováhu v našich odlišnostech i shodách. Přestože naše role scénáristky/režisérky a kameramana/producenta byly oddělené, film „Duše Paula Giamattiho“ je naším dílem.“

Po dokončení scénáře bylo natáčení naplánováno na zimu 2007-2008. Tvůrci „Duše Paula Giamattiho“ dostali pozvání na každoroční mezinárodní koproducentský veletrh No Borders a k týmu se připojila Charlotte Mickie ze společnosti Maximum Films, která si vzala na starosti mezinárodní distribuci. Brzy poté se vytvořila francouzská koprodukce ze společností Memento Films Production a Arte France Cinema.

Uznávaný filmový a divadelní castingový režisér Daniel Swee pomohl dát dohromady vynikající obsazení se jmény jako Paul Giamatti, David Strathairn, Dina Korzun, Emily Watson, Lauren Ambrose či Katheryn Winnick. „Spolu se Sophií jsme probírali, co bude při castingu nejdůležitější,“ vzpomíná Swee. „Chtěli jsme dosáhnout dokonalé barvy zvuku a konzistentních hereckých výkonů. Také jsme se zaměřili na ruské herce, protože autenticita pro nás byla klíčová a nechtěli jsme film obsadit Američany ‘hrajícími si’ na Rusy. Přivezli jsme několik herců ze zahraničí a během normálních konkurzů jsme se zaměřili na specifické komunity v New Yorku a Los Angeles.“

Základním kamenem filmu „Duše Paula Giamattiho“ je samotný herec Paul Giamatti, na kterého Barthesová myslela už od prvopočátků celého projektu. „Ráda píšu pro konkrétního herce,“ říká. „Dobří herci jsou nekonečným zdrojem inspirace. Spolupráce s Paulem je snová. Je neskutečně všestranný, citlivý a inteligentní.“

„Úplně mě nadchlo, s jakým nenápadným humorem a ‘kamennou tváří’ byla tato fantastická myšlenka podaná,“ říká Paul Giamatti. „Celý ten nápad je zakořeněný ve velmi jednoduchém, reálném světě, a přitom je vlastně úplně mimo. V celé té ujetosti se skrývá jakýsi klid.“ „Celkové vyznění bylo ovlivněno mým vztahem k absurdnímu divadlu,“ říká Barthesová. „Obdivuji hravou atmosféru ve hrách Eugéna Ionesca, Samuela Becketta a Jeana Tardieua. Kombinuje dohromady komedii, satiru, ironii, melancholii a tragédii, postavy se často ocitají ve snových i beznadějných situacích, které někdy připomínají noční můru a dialogy flirtující s klišé a nonsensem.“

Natáčecí plán byl rozdělen do dvou částí. První část natáčení měla proběhnout v New York City a druhá pak v ruském Petrohradě. Parekh a Barthesová navštívili Petrohrad v létě 2005 a okamžitě vycítili, že toto město skrývá obrovský potenciál coby natáčecí místo. „V mládí jsem četla Achmatovovou, Čechova a Gogola. Vždycky jsem si představovala Petrohrad jako město básníků,“ říká Barthesová.

Aby přesně zachytili atmosféru světa na pomezí reality a fantazie, filmaři vyhledali spoustu unikátních natáčecích míst v New York City, mezi jinými například opuštěnou základní školu v Brooklynu nebo lanovku přes East River na Roosevelt Island. Spolu s lyrickou kamerou a nápaditou výpravou ukazuje „Duše Paula Giamattiho“ New York v neobvykle jemném světle.

Kameraman Andrij Parekh na natáčení vzpomíná takto: „Sophie a já jsme měli obrovské štěstí v tom, že jsme na přípravu měli opravdu spoustu času, zpravidla to bývá několik měsíců, my jsme měli celý rok. Mohli jsme vymýšlet a zkoušet plno věcí na režisérském workshopu v Sundance. Žijeme v New Yorku a připravili jsme si seznam míst, kde bychom chtěli natáčet. Vytvořili jsme si takový pořadač s našimi oblíbenými fotografiemi a obrazy a ten se nám pak stal takovým průvodcem pro tento film. Když si teď, po dokončení filmu, ty fotky prohlížím, kolikrát se nestačím divit, vždyť ty fotky teď připomínají náš film!“

„Můj způsob snímání je spíš naturalistický,“ pokračuje Parekh, „takže vždycky začínám místem natáčení, protože fyzický prostor přináší realitu do abstraktního scénáře a storyboardu a někdy, jako například zrovna u tohoto filmu, předčily lokace naše představy. Jeff Brown, který měl na starosti vyhledávání lokací, nám pomohl najít místa, která scénáři dodala na intenzitě. Například z opuštěné školy (s neskutečným stropem, který v té budově opravdu existuje) na Roosevelt Island se stala Úschovna duší a autorka výpravy Beth Mickle si tam mohla vystavět prostředí podle svých představ. Podařilo se nám sladit lokace, kameru a výpravu natolik, že film získal velice specifický vizuální styl.“

Autorka výpravy Beth Mickle dodává: „Práce na výpravě filmu ‘Duše Paula Giamattiho’, to pro mě byla výzva, která mi přinesla obrovské vzrušení a inspiraci. Scénář Sophie Barthes nabízí tak imaginativní, komplexní vizuální prostor. Oživit tento prostor za pomoci relativně nízkého rozpočtu vyžadovalo důvtip a invenční řešení, která jsme nacházeli v nejrůznějších bazarech, ve futuristických předmětech, ručně vyráběných z kousků nakoupených v železářství, ze štedrých darů od nejrůznějších prodejců a podobně. Díky tomu, že se vypracovala spousta průzkumů, při snímání se používaly jemnější barevné odstíny a zvláštní osvětlení, a díky tomu, že všechny tvůrčí složky dokázaly skvěle spolupracovat, jsme dosáhli jedinečného vizuálního stylu. Pro mě je ‘Duše Paula Giamattiho’ skvělým příkladem toho, co dokáže kreativní myšlení, nadšení a spolupráce, bez ohledu na dostupnost prostředků.“

Natáčení v Petrohradě se neobešlo bez komplikací. „V únoru v Rusku ani nemůžete počítat s ideálními natáčecími podmínkami,“ vzpomíná producent Jeremy Kipp Walker, „i když musím uznat, že partnerský tým z petrohradské společnosti Globus Film Copany byl úžasný. Spolupracujeme už několik let a máme za sebou několik mezinárodních projektů, ale tento projekt byl zatím naprosto nejlepší. Petrohrad je ráj pro oči, má skvělou architekturu a celé město je postaveno na spleti kanálů. Některé ruské lokality, na kterých jsme natáčeli, složily dokonalou poklonu Sophieině scénáři a pomohly podtrhnout atmosféru, o kterou usilovala. Myslím, že by se nám to v žádném jiném městě nepodařilo, my všichni jsme si z pobytu v Rusku odnesli neuvěřitelné zážitky.“

Po dokončení natáčení a sestřihání filmu se Barthesová spojila s uznávaným hudebním skladatelem Dickonem Hinchliffem. „Když skládám hudbu pro film, vycházím vždycky ze scénáře, a to dřív, než vidím jakékoli záběry,“ říká Hinchliffe. „Připadá mi, že tak získávám víc prostoru pro představivost. Některé prvky se pak pochopitelně nepoužijí, ale spousta hudebních nápadů, které vzniknou v tomto raném stádiu, potom funguje jako stěžejní součást výsledného díla. Při práci na filmu ‘Duše Paula Giamattiho’ jsem svoje návrhy průběžně posílal Sophie a spolu jsme potom vymysleli, jak by měl výsledek vypadat. Instrumentace je postavená na zvuku harfy, vibrafonu, celesty, smyčců a varhan. Ty motivy jsou opravdu jednoduché, protože obrazové pojetí je velice křehké a bylo by snadné je zvukově přehlušit. Co se týče atmosféry, pokusil jsem se svou hudbou vyvážit absurdní a často zábavnou povahu cesty hrdinovy duše a znepokojivé otázky týkající se moderní společnosti, které film vyvolává.“

OBSAZENÍ

PAUL GIAMATTI (Paul Giamatti)

Téměř dvacetiletá divadelní, filmová a televizní kariéra Paula Giamattiho začala roku 1989 v divadle Annex v Seattlu. Jednou z jeho zatím posledních rolí byl *John Adams* ve stejnojmenné minisérii produkce HBO (spolu s ním zde účinkovali Laura Linney, Tom Wilkinson, David Morse a Stephen Dillane), za kterou získal cenu Emmy a nominaci na Zlatý glóbus.

Na filmovém plátně se objevuje velmi často, jmenujme alespoň snímky jako *Těžká váha* (Cinderella Man) režiséra Rona Howarda, *Bokovka* (Sideways), za který získal cenu Independent Spirit Award, Cenu newyorských kritiků a nominaci na Zlatý glóbus), *Můj svět* (American Splendor), za který získal nominaci na Cenu newyorských kritiků za nejlepší mužský herecký výkon a cenu organizace National Board of Review, *Sejmi je všechny* (Shoot 'em Up), *Iluzionista* (The Illusionist), *Muž na Měsíci* (Man on the Moon), *Jestřáb umírá* (The Hawk Is Dying) a *Planeta opic* (Planet of the Apes).

Na divadelním poli získal Giamatti nominaci organizace Drama Desk za nejlepší herecký výkon ve vedlejší roli v představení *The Iceman Cometh*, které na Broadwayi režíroval Kevin Spacey. Giamatti si tady zahrál roli Jimmyho Tomorrowa. Na Broadwayi si také zahrál v představeních jako *Tři sestry* v režii Scotta Elliota, *...Racing Demon* v režii Richarda Eyrea a *Arcadia* v režii Trevora Nunna. Vystupoval také po boku Al Pacina na tzv. off-Broadway ve hře Bertolda Brechta *Zadržitelný vzestup Artura Uriho*, kterou produkoval Simon McBurney.

Co se týče televizní produkce, Giamatti se objevil po boku Jamese Spadera v televizním filmu *Akta Pentagon* (The Pentagon Papers), spolu se Stanleyem Tuccim ve filmu *Winchell* a ve filmu *Kdyby zdi mohly mluvit 2* (If These Walls Could Talk 2).

V nejbližší době uvidíme Giamattiho ve filmech *Babylon* režiséra Andrese Baize (v hlavní roli Antony Mackie), *Dvojitá hra* (Duplicity) (v hlavních rolích Clive Owen a Julia Roberts) a *The Last Station* o posledních dnech ruského spisovatele Lva Tolstého (spolu s Christopherem Plummerem, Helen Mirren a Jamesem McAvoyem).

Giamatti je spoluzakladatelem produkční společnosti Touchy Feely Films se sídlem v New Yorku, která produkovala režiséřský debut Paula Schneidera *Pretty Bird* (soutěžil v Sundance roku 2008) a *Duše Paula Giamattiho* (Cold Souls), který napsala a režírovala Sophie Barthes (soutěžil v Sundance roku 2009). Mezi připravované projekty produkční společnosti Touchy Feely Films patří adaptace knihy Petera Abrahamse *Oblivion* (Chris Zalla je také režisérem snímku *Padre Nuestro*, který získal Velkou cenu poroty na filmovém festivalu v Sundance roku 2007), *Xmas z pera držitelky ceny Obie Melissy James Gibson*, *The Cloud Room* Roba Devora a Charlese Mudedeho, celovečerní snímek o Jamesi Hogueovi, který studoval na Princetonu pod smyšlenou identitou (o tomto člověku natočil režisér Jesse Moss dokument *Con Man*) a *Bubba Nosferatu*, pokračování kultovní klasiky Dona Coscarelliho *Bubba Ho-Tep*. Giamatti je absolventem Yale School of Drama.

DAVID STRATHAIRN (doktor Flintstein)

David Strathairn získal cenu Volpi Cup na filmovém festivalu v Benátkách a nominace na cenu Akademie, Zlatý glóbus, Screen Actors Guild, BAFTA a Independent Spirit Awards za přesvědčivé ztvárnění legendárního televizního moderátora zpravodajství CBS Edwarda R. Murrowa ve snímku *George Clooneyho Dobrou noc a hodně štěstí* (Good Night and Good Luck) z roku 2005, který byl nominován na Oscara.

V roce 2005 byl už počtvrté nominován na cenu Independent Spirit Award, jeho hvězdná kariéra začala v roce 1980 prvním filmem režiséra Johna Saylese *Návrat do Secaucusu* (The Return of the Secaucus Seven). Strathairn následně spolupracoval se Saylesem na sedmi dalších titulech, získal ocenění IFP za vedlejší roli ve filmu *Město naděje* (City of Hope) a k tomu dvě nominace za *Passion Fish* a *Jezero zapomnění* (Limbo).

Na začátku své kariéry se také objevil ve vedlejších rolích ve snímcích jako Silkwoodová (Silkwood) Mikea Nicholse, Iceman Freda Schepisiho, Na dosah (At Close Range) Jamese Foleyho a Dominick a Eugene (Dominick and Eugene) Roberta M. Younga, stejně jako v Saylesových úspěšných dramatech Matewan a Osm mužů z kola ven (Eight Men Out) a jeho satire Bratr z jiné planety (The Brother from Another Planet) z roku 1984.

I v další dekádě se Strathairn pilně věnoval natáčení a účinkoval v několika kritikou vychvalovaných filmech, jako byl režijní debut Tima Robbinse Bob Roberts, Velké vítězství (A League of Their Own) Penny Marshallové, Ztracený Izaiáš (Losing Isaiah), Firma (The Firm) Sydneyho Pollacka, Slídlivé (Sneakers), filmová adaptace románu Stephena Kinga Dolores Claiburnová (Dolores Claiburn) v režii Taylora Hackforda a Domů na svátky (Home for the Holidays) v režii Jodie Fosterové. Zahrál si také ve dvou filmech Curtise Hansona Divoká řeka (The River Wild) a L.A. Přísně tajné (L.A. Confidential), za které byl spolu s celým hvězdným obsazením nominován na Screen Actors Guild Award. Dále se potom objevil ve filmech Memphiská kráska (Memphis Belle), Mapa mého světa (A Map of the World), Simon Birch, Ztraceni navždy (Lost in Yonkers), Missing in America, Sen noci svatojánské (Midsummer Night's Dream) v režii Michaela Hoffmana, Klíč k vraždě (Twisted) Philipa Kaufmana a Ta známá Bettie Page (The Notorious Bettie Page).

Uznání si vydobyl i na divadelním jevišti, účinkoval například v Manhattan Theatre Club, na New York Shakespeare Festival, v SoHo Rep, v Hartford Stage Company, v Ensemble Studio Theatre a v Seattle Repertory.

Nedávno dotočil snímek Bouře (The Tempest) režisérky Julie Taymorové.

DINA KORZUN (Nina)

Dina Korzun se narodila v ruském Smolensku a studovala v Moscow Art Theatre. Po ukončení studií dostala svou první hereckou příležitost v představení Lásky na Krymu a za svůj výkon získala cenu Moskevského divadelního festivalu coby nejlepší herečka. Roku 1997 nasbírala několik ocenění za svou první filmovou roli v Zemi hluchých Valerije Todorovského. Za svůj fantastický výkon získala ruskou obdobu Oscara (cenu Nika), cenu Zlatého berana od moskevských filmových kritiků coby nejlepší herečka a roku 1998 cenu Hvězda zítřka na MFF v Ženevě. Roku 2000 dostala Korzunová hlavní roli ve snímku produkce BBC Poslední útočiště (The Last Resort) v režii Pawla Pawlikowského, kterému se dostalo mezinárodního uznání. Film získal Cenu Michaela Powella za nejlepší nový britský hraný film na 54. filmovém festivalu v Edinburghu a Dina Korzun dostala na British Independent Film Awards cenu coby nejlepší herečka (Nejlepší objev), na filmovém festivalu v Londýně (cena FIPRESCI), cenu za nejlepší ženský herecký výkon na MFF v Gijónu a na filmovém festivalu v Thessaloniki. Od té doby se stále věnuje filmu.

V ambiciózním 20-dílném televizním seriálu Woman Romance v režii Sergeje Snějkina dostala hlavní roli. Roku 2004 dostala hlavní roli ve Forty Shades of Blue režiséra Iry Sachse. Tento snímek získal Velkou cenu poroty na filmovém festivalu v Sundance roku 2005 a Korzunová byla nominována na cenu za nejlepší ženský herecký výkon na Independent Spirit Awards roku 2006. Naposled zazářila ve filmech Bratři Karamazovi v režii Jurije Koroze, Murder in the Theatre režiséra Ditta Tsinsadzeho a Farewell režiséra Christiana Cariona.

EMILY WATSON (Claire)

Během posledních několika let se Emily Watson stala jednou z nejuznávanějších hereček. Světová veřejnost si jí poprvé všimla díky jejímu úchvatnému hereckému ztvárnění Bess ve filmu Prolomit vlny Larse von Triera. Za svůj srdcervoucí výkon získala Oscara a Zlatý glóbus, a v roce 1997 také Cenu newyorské kritiky a Cenu londýnské kritiky coby Objev roku.

Watsonové se dostalo další nominace na Oscara i Zlatý glóbus za nejlepší ženský herecký výkon v roce 1999, a to za strhující výkon v roli Jackie ve filmu Hilary a Jackie, dojemném a tragickém dramatu známé violoncellistky Jacquie du Pre, které režírovala Anand Tucker.

Letos se Watsonová objevila v kritikou uznávaném snímku Charlieho Kaufmana Synecdoche, New York. Jde o příběh dramatika (Philip Seymour Hoffman), který se ocitá ve složité situaci, když má skloubit svou práci a milostný život. Pokouší se v jakémsi hangáru vytvořit repliku New Yorku v životní velikosti, kterou by mohl použít ve své příští divadelní hře. Watsonová si také zahrála po boku Julie Roberts a Willema Dafoea ve filmu Světlušky v zahradě (Fireflies in the Garden). Tento napůl autobiografický příběh se soustředí na složitost mezilidských vztahů v rodině, kterou tragicky zasáhne nečekaná tragédie.

Emily Watsonová se objevila také ve snímku režiséra Chrise Noonana Miss Potter spolu s Renee Zellweger a Ewanem McGregorem. Tento životopisný snímek vypráví příběh Beatrix Potterové (Zellweger), autorce příběhů o králíčkovi Pětovi, a její snaze vymanit se z područí dominantní a nepřístupné matky a zároveň společenských konvencí viktoriánské Anglie. Zahrála si také spolu s Gabrielem Byrneem a Mirandou Richardson ve filmu Soumrak nad Jižní Afrikou (Wah-wah), rodinném dramatu odehrávajícím se ve Svazijsku v roce 1969 a s Guy Pearceem, Liamem Nelsonem a Johnem Hurtem ve filmu Proposition. Watsonová také dotočila anglickou verzi románu They Beckman Křižák v džínách (Crusade in Jeans) a můžeme ji vidět i ve fantasy snímku Já a moje příšera (The Water Horse).

Roku 2005 obsadil režisér Tim Burton Watsonovou do svého animovaného filmu Mrtvá nevěsta Tima Burtona (Corpse Bride), ve kterém zazní i hlasy Johnnyho Deppa a Heleny Bonham-Carter. Mrtvá nevěsta byla nominována na Cenu Akademie v kategorii Nejlepší animovaný celovečerní film. Watsonová hrála také spolu s Tomem Wilkinsonem a Rupertem Everettem ve filmu Paralelní lži (Separate Lies). Navíc získala nominaci na Zlatý glóbus za její výkon v roli Anne Sellerové v úspěšném snímku Život a smrt Petera Sellerse.

Do seznamu filmů, ve kterých si zahrála, patří také neobvyklá romantická komedie Paula Thomase Andersona Opilí láskou (Punch-Drunk Love), kde jí byl hereckým partnerem Adam Sander, pokračování Mlčení jehňátek nazvané Červený drak (Red Dragon) v režii Bretta Ratnera, kde spolu s ní účinkovali Edward Norton, Ralph Fiennes a Sir Antony Hopkins, Gosford Park režiséra Roberta Altmana, The Cradle Will Rock režiséra Tima Robbinse, zahrála si také hlavní ženskou roli ve filmu Alana Parkera Andělin popel (Angela's Ashes), což byla adaptace memoárů Franka McCourta, za které získal Pulitzerovu cenu a film režiséra Alana Rudolpha Trixie, kde se objevila po boku Nicka Nolteho. Hrála také s Johnem Tutterem ve filmu Lužinova obrana, který podle románu Vladimira Nabokova režírovala Marleen Gorris, ve filmu Jima Sheridanova Boxer (The Boxer) vedle Daniela Day-Lewise a spolu s Christianem Balem v adaptaci románu Juliana Barnese Metroland.

Co se týče jejího účinkování v televizi, Watsonová si zahrála postavu Maggie Tulliverové v nadšeně přijaté adaptaci knihy George Eliot Mlýn na řece Floss (The Mill on the Floss) v produkci BBC Masterpiece Theatre.

Na londýnských divadelních jevištích už je veteránkou, na seznam her, ve kterých účinkovala, si připsala Tři sestry, Dětská hodinka (The Children's Hour) v Royal National Theatre a Paní z moře (Lady from the Sea). Na podzim roku 2002 si Watsonová zahrála hlavní role hned ve dvou představeních v Donmar Warehouse Theatre, a to ve Strýčkovi Váňovi (role Soni) a Večer třikrálový (Twelfth Night) (role Violy), obě představení režíroval oscarový režisér Sam Mendes. Kritika obě inscenace vychválila až do nebes a dostalo se jim prostoru na omezenou dobu na jevišti Brooklyn Academy of Music v New Yorku. Watsonová také často spolupracovala s Royal Shakespeare Company v představeních jako Jovial Crew, Zkrocení zlé ženy (Taming of the Shrew), Konec dobrý všechno dobré (All's Well That Ends Well) a The Changeling.

KATHERYN WINNICK (Sveta)

Rodilá Kanadanka Kathryn Winnick se vždycky raději vydávala po neprošlapaných stezkách a výčet jejích rolí odpovídá jejímu okouzlení nekonvenčními nabídkami.

Na festivalu v Sundance roku 2009 se odehrála premiéra filmu Duše Paula Giamattiho, kde Winnicková dostala příležitost ve vedlejší roli po boku herce s oscarovými nominacemi Paula Giamattiho. Winnicková získala roli ruské herečky, která je ve spojení s pašeráckým gangem a hledá hlubší pravdu ve svém životě i ve své práci.

V roce 2009 má mít premiéru i další snímek Hra na utrpení (Amusement), napjatě očekávaný psychologický thriller z produkce New Line Cinema, ve kterém hraje hlavní roli. Slečna Winnicková v současné době natáčí další thriller pod názvem Choose, ve které si opět zahraje hlavní roli studentky investigativní žurnalistiky, která se za pomoci svého otce (Kevin Pollack) snaží vypátrat vraha. Režisérem snímku je Rob Legato, držitel Oscara za vizuální efekty a coby pomocný režisér je podepsán pod snímky jako Titanic, Letec (The Aviator), Skrytá identita (The Departed), připravovaný film Jamese Camerona Avatar a připravovaný film Martina Scorseseho Uzavřený ostrov (Shutter Island).

Winnicková se nedávno objevila jako hlavní hostující postava v populárním seriálu televize FOX Doktor House, a to v epizodě, která získala jedno z nejlepších hodnocení, jaké se za poslední rok dostalo. Díky zájmu, který tato epizoda vzbudila, získala Winnicková smlouvu se společností FOX Network na pilotní sezónu 2007-2008. V roce 2007 si zahrála mladou ženu trpící schizofrenií v dramatu Lifetime TV Osudný zlom (Tipping Point). Ve filmu When Nietzsche Wept po boku Armanda Assanteho a Bena Grosse odhalila svůj všestranný herecký talent v roli Lou Salome. Její nadání jí také přihrálo role jako Melissa, přítelkyně Matthewa McConaugheye v trháku Lemra líná (Failure To Launch), který produkovala společnost Paramount, a ve kterém prokázala svůj komediální um.

Účinkovala také v krátkém filmu nominovaném na Oscara Our Time Is Up, v komediálním road-movie pro teenagery Divoká jízda (Going the Distance) a v nezávislém dramatu Švédská trojka (Kiss Me Again). Ztvárnila mladou Ivanu Trumpovou v životopisném snímku produkce ABC Příběh Donalda Trumpa (Trump Unauthorized) a časopis *The Hollywood Reporter* potom básnil, že Winnicková „na sebe strhává zaslouženou pozornost téměř v každé scéně“.

Na televizních obrazovkách se objevila jako host v takových hitech jako Kriminálka New York, Zákon a pořádek: Zločinné úmysly a Oz a v roce 2009 si zahraje v nových epizodách jak seriálu Kriminálka Las Vegas, tak v seriálu Zákon a pořádek. Po svém televizním debutu, kdy se několikrát objevila v populárním kanadském seriálu Student Bodies, byla Winnicková vybrána z tisíců mladých herců coby objekt průlomové dokumentární show v produkci společnosti Bravo The IT Factor.

LAUREN AMBROSE (Stephanie)

Lauren Ambrose nedávno dokončila v produkci Warner Bros filmovou adaptaci klasického příběhu pro děti, který napsal Maurice Sendak, Max a maxipříšerky (Where the Wild Things Are). Snímek režíroval Spike Jonze. Dále ji uvidíme v hlavní roli televizních filmech Loving Lea (produkce Hallmark Hall of Fame) a A Dog Year (produkce HBO Films). Dostalo se jí vlídného přijetí od kritiků za nezávislý film Starting Out In The Evening, který měl premiéru na filmovém festivalu v Sundance.

Letos se herečka objevila na divadelním jevišti coby Ofélie v inscenaci Hamlet na scéně The Public Theatre, předtím ztvárnila roli Julie v představení Romeo a Julie na těžké scéně. Ambroseová si také zahrála v inscenaci hry Clifforda Odetse Awake and Sing na Broadwayi, který získala cenu Tony a v inscenaci hry Sama Shepherdá Pohřbené dítě (Buried Child) na scéně Londýnského Národního divadla.

Ambroseová byla dvakrát nominována na cenu Emmy za výkon ve vedlejší ženské herecké roli, a to za své účinkování v úspěšném seriálu produkce HBO *Odpočívej v pokoji* (*Six Feet Under*) a získala Hlavní cenu poroty na L.A. Outfest za vynikající ženský herecký výkon ve dvou filmech, kde hrála hlavní roli: ve filmu o dospívání nazvaném *Swimming* a v černé komedii *Opravdu děsná plážová party* (*Psycho Beach Party*), což je adaptace divadelní hry Charlese Busche.

TVŮRCI

SOPHIE BARTHES (scénáristka, režisérka)

Sophie Barches se narodila ve Francii a vyrůstala na středním Východě a v jižní Americe. Po absolvování Columbia University spolurežirovala se svým životním partnerem a kameramanem Andrijem Parekhem krátký film Snowblink a režírovala dokument pro Unicef o vzdělávacích programech pro jemenské ženy. Její krátký film Happiness se promítal v roce 2007 na festivalu v Sundance a pak na více než sedmdesáti jiných filmových festivalech. Jak Happiness, tak Duše Paula Giamattiho získaly granty NYSC Individual Artists a vyhrály cenu Showtime Tony Cox Award za nejlepší scénář na filmovém festivalu v Nantucketu. Časopis *Filmmaker Magazine* označil Barthesovou za jednu z „25 nových tváří nezávislého filmu“.

ANDRIJ PAREKH (producent, kameraman)

Andrij Parekh je napůl ukrajinského a napůl indického původu, studoval kameru na pražské FAMU a na Tisch School of Arts, která spadá pod New York University, a tam získal roku 2003 titul M.F.A. Roku 1998 byl nominován na Eastmanovu cenu za vynikající kameramanské schopnosti, své řemeslo si poprvé vyzkoušel roku 2000 na filmu Temná zákoutí (The Yards) vedle kameramana Harrise Savidese (Gerry, Hra) a v letech 2001 a 2003 se stal držitelem ceny ASC Heritage Award za nejlepší kameru. Parekh zatím natočil celkem 11 snímků, mimo jiné *Sny ryb* (Sonhos de Deixe) režiséra Kirila Michanovského, *Half Nelson* či *Sugar* (režie Ryan Fleck a Anna Boden) a *Noise* (režie Henry Bean). Jeho filmy se promítají na mnoha světových festivalech, včetně Cannes či Sundance. Časopis *Filmmaker Magazine* ho označil za jednu z „25 nových tváří nezávislého filmu“ a nedávno ho časopis *Variety* zařadil mezi „10 kameramanů, které je záhodno sledovat“. Duše Paula Giamattiho je jeho třetím dílem, na kterém spolupracuje se svou partnerkou Sophií Barthes.

DAN CAREY (producent)

Dan Carey je partnerem v produkční společnosti Touchy Feely Films sídlící v New Yorku. Kromě snímku Sophie Barthes také v poslední době produkoval například film *Pretty Bird* (Sundance 2008). Mezi rozpracované projekty společnosti Touchy Feely Films patří adaptace knihy Petera Abrahamse *Oblivion* (režie Chris Zalla, který je podepsán i pod snímkem *Sangre de Mi Sangre*, oceněným Velkou cenou poroty na festivalu v Sundance roku 2007), *Xmas* dramatičky Melissy James Gibbon, držitelky ceny Obie, *The Cloud Room* režisérů Roba Devora a Charlese Mudedeho (Zoo), adaptace románu Adama Daviese *Mine All Mine* (autor *The Frog King*) a celovečerní snímek o Jamesi Hogueovi, který studoval na Princetonu pod smyšlenou identitou.

ELIZABETH GIAMATTI (producentka)

Elizabeth Giamatti je partnerkou v produkční společnosti Touchy Feely Films sídlící v New Yorku. Kromě snímku Sophie Barthes také v poslední době produkovala například film *Pretty Bird* (Sundance 2008). Mezi rozpracované projekty společnosti Touchy Feely Films patří adaptace knihy Petera Abrahamse *Oblivion* (režie Chris Zalla, který je podepsán i pod snímkem *Sangre de Mi Sangre*, oceněným Velkou cenou poroty na festivalu v Sundance roku 2007), *Xmas* dramatičky Melissy James Gibbon, držitelky ceny Obie, *The Cloud Room* režisérů Roba Devora a Charlese Mudedeho (Zoo), adaptace románu Adama Daviese *Mine All Mine* (autor knihy *The Frog King*) a celovečerní snímek o Jamesi Hogueovi, který studoval na Princetonu pod smyšlenou identitou. V minulosti spolupracovala s Yale Repertory Theater, The Mark Taper Forum, Manhattan Theater Club, The Public Theater a The Williamstown Theater Festival. Získala magisterský titul na New York University a titul M.F.A. na Yale School of Drama.

PAUL MEZEY (Producent)

Paul Mezey je nezávislý newyorský producent a zakladatel Journeyman Pictures. Coby producent stál u zrodu několika kritikou opěvovaných filmových titulů, jako například *Maria Full of Grace*, který získal

roku 2005 nominaci na Oscara v kategorii nejlepší ženský herecký výkon v hlavní roli a *Half Nelson* (v hlavní roli Ryan Gosling), který získal roku 2007 nominaci na Oscara v kategorii nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli. Mezey produkoval dva filmy, které měly premiéru roku 2008 na festivalu v Sundance: baseballovou odyseu *Sugar* režisérů Ryana Flecka a Ann Boden (HBO Films) a *Momma's Man* režiséra Azazela Jacobse (THINKFilms). Mezi další snímky, které Mezey produkoval, patří: *Angel Rodriguez* (HBO Films), *Zavíráme krám* (*Everyday People*) (HBO Films), *Spring Forward* (IFC Films), *The City* (*La Ciudad*) režiséra Davida Rikera, dokument režisérky Mandyh Stein *You See Me Laughin'* (*Mississippi Blues*) a *The Ballad of Ramblin' Jack* režisérky Aiyany Elliott, držitelky ceny za umělecký přínos na poli dokumentárního filmu z festivalu v Sundance roku 2000. Paul Mezey získal za svou producentskou práci roku 2001 cenu IFP / West Motorola na Independent Spirit Awards a časopis *Variety* ho roku 2004 zařadil mezi „10 producentů, které je záhodno sledovat“.

ANDREW MONDSHEIN (Střihač)

Filmový střihač Andrew Mondshein strávil téměř dvě desetiletí stříháním celovečerních filmů. Roku 1979 zahájil svou kariéru pod vedením legendárního režiséra Sidneyho Lumeta, spolupracovali spolu na 5 snímcích včetně *Čas zastavit se* (*Running on Empty*). Mondshein potom stříhal osm filmů švédského režiséra Lasseho Hallströma, včetně oceněných *Co žere Gilberta Grapea* (*What's Eating Gilbert Grape*), *Čokolády* (*Chocolat*) a *Pravidel moštárny* (*The Cider House Rules*). V roce 2000 byl Mondshein nominován na Oscara v kategorii nejlepší střih za filmový trhák *Šestý smysl* (*The Sixth Sense*) režiséra M. Night Shyamalana. Mondshein je dále coby střihač podepsán pod snímky jako například *Hledám Susan*. Zn.: *Zoufale* (*Desperately Seeking Susan*) režisérky Susan Seidelman, *Poprava* (*Return to Paradox*) režiséra Josepha Rubena, *Přeber si to znovu* (*Analyze That*) režiséra Harolda Ramise a dokument *FLOW: For Love of Water* režisérky Ireny Saliny. Kromě nominace na Oscara byl Mondshein nominován také na Cenu britské akademie, na dvě ceny A.C.E. a roku 1999 získal cenu Zlatý satelit za nejlepší střih celovečerního filmu.

ELIZABETH MINCKLE (vedoucí výroby)

Beth Minckle svou kariéru zahájila jako vedoucí výroby, když navrhla svůj první celovečerní film *Madness and Genius* (režie Ryan Eslinger) v roce 2002. Úspěch tohoto snímku jí přinesl pracovní příležitosti u dalších filmů jako například *Half Nelson* (režie Ryan Fleck), za který dostal v roce 2006 Ryan Gosling Oscara v kategorii nejlepší mužský herecký výkon. Minckleová se vrátila k Journeyman Pictures, aby pracovala jako vedoucí výroby na filmu *Sugar*, druhý film Ryana Flecka a Ann Boden, a potom se ještě jednou spojila s Journeyman Picture a navrhla jeden z nejstylizovanějších filmů své dosavadní kariéry, *Duše Paula Giamattiho*. Mickleová spolupracovala na 15 celovečerních filmech, několika reklamách a televizních projektech a časopis *The Hollywood Reporter* ji v roce 2006 označil za „Autorkou výpravy příští generace, kterou je záhodno sledovat“. Zastupuje ji Paradigm Agency a v současné době žije v New Yorku.

UKÁZKY Z RECENZÍ FILMU DUŠE PAULA GIAMATTIHO

David D'Arcy, Screen Int'l/Tle National (Abu Dhabi) – „Duše Paula Giamattiho je ambiciózní komedie... Giamatti je v roli herce prožívajícího existenciální muka zárukou kasovního úspěchu a jméno Sophie Barthes bude po tomto ambiciózním debutu určitě stát za zapamatování...”

Manohla Dargis, New York Times – „mimořádně inteligentní, smutně humorné...”

Peter DeBruege, Variety – „...tak originální. Okamžitě poznáte, že se režie ujala žena, už podle toho, jak zachází se vztahy mezi jednotlivými postavami, obzvláště mezi Giamattim a Emily Watson.”

Scott Foundas, LA Weekly/Village Voice – „Hned v úvodu filmu Duše Paula Giamattiho nás zalije vlna sebevědomé duchaplnosti. Barthesové futurismus, skvělý smysl pro humor a úcta k divákově gramotnosti jsou obdivuhodné a řadí film Duše Paula Giamattiho nad letošní další soutěžní filmy, které pojednávají o lidech hledajících odpovědi na zásadní životní otázky.”

Josh Horowitz, MTV.COM - POSITIVE – „Zajímavé. A to myslím vážně. Paul byl vynikající a film evokoval snímek V kůži Johna Malkoviche v tom nejlepším slova smyslu.”

Divina Infusino, The Economist – „Moc jsem se bavila. Film nabízí spoustu zajímavých myšlenek.”

Justin Lowe, Hollywood Reporter – „Tento umně natočený debut příjemně využívá svou hvězdu, hlavní postavu... Černá komedie s pikantně metafyzickým nádechem, sebevědomý debut režisérky a scénáristky Sophie Barthes vynalézavě propojuje přímočarý scénář s distinktivním vizuálním ztvárněním...”

Lou Lumenick, New York Post – „Legrační, metafyzická černá komedie připomínající styl Charlieho Kaufmana.”

James Rocchi, Cinematical – „První film po Charlie Kaufmanovi, ve kterém se režisérsko-scénáristická nekonvenční zmatená estetika stává samostatným žánrem... Duše Paula Giamattiho je nádherně natočený film, ale Duše Paula Giamattiho je také vtipná, nabízí momenty, při kterých se musíte smát nahlas...”

Faith Salie, Sundance Channel – „Nutí vás k zamyšlení, dává smysl, je humorný... Ten film je prostě báječný.”

Lisa Schwarzbaum, Entertainment Weekly – „Už vám můžu prozradit svého favorita letošního festivalu v Sundance? Je to Duše Paula Giamattiho! Milý, osvěžující, intelektuálně stimulující, okouzlující debut režisérky a scénáristky Sophie Barthes!”

Peter Travers, Rokliny Stone/ABC – „Podle mě to byla pecka. Děsivá a srandovní zároveň.”

© Aerofilms, s.r.o.

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)